

SOSIALURIN

Blasfjóri:
Vili SørensenUtgavari:
Føroya JavnaðarflokkurPrent:
Prentsmíðjan á Høysbreyt

Havfrúgvín og kongabørnini...

(Framhald frá 2 síðu.)
soninum og segði, at hann skuldi eta upp, áðrenn hon kom aftur. So sigur hon við ormin — í tí hon fer út:

»Ormur mín
ansa eftir honum!»

Meðan havdrotningin er úti, hugsar kongasonurin seg um, hvar hann skal fjala matlitið. Jú, hann ger ikki vandari, stappar flátið upp undir troggjuna. Havdrotningin kemur aftur og spyr kongasonin, um hann hevur etið. — Jú, hann hevur, takkar fyri matin.

Havdrotningin sigur:

Matlitið mitt!

Hvar er tú nú?»

Matlitið svarar:

»Her í barminum,
her í barminum.»

Tá er havdrotningin fornoydd og sigur:

»Er tú í barminum,

endar tú drógvast í tarmunum.»

Kongasonurin fær nú eskjuna við brúðarstásinum, sigur farvel, takkar fyri seg og fer avstað. Hann er ikki meir enn komin út í tún, nú fer at skotast upp undir troggjuni. Tá er tað matlitið, sum er vorðið livandi, hevur umskapt seg til ein dreka, sum breiðir út veingirnar og fer á flog. Hann sær hamin ikki aftur. Tá ógvadist kongasonurin við og skundaði sær, alt hann orkaði, burtur haðani.

Tá ið hann kemur til borgarliðan rópav havdrotningin:

»Björn mín,

Riv hann sundur!»

Beinan vegin leyp bjørnin fram og skuldi jarleggja hann. Men kongasonurin tók hitt breyðið og gav henni helvtina.

Tá segði bjørnin:

»Gorhungerað var eg,

Nú fekk eg mettuna.»

Kongasonurin skundaði sær avstað. Men nú kom hann til vargin. Tá rópti havdrotningin:

»Úlvur mín,

Riv hann sundur!»

Úlvurinn var ikki at eggja; hann leyp fram við gopandi kjafti. Men kongasonurin tók hina helvtina av breyðinum og gav honum. Tá bant úlvurinn frið og segði:

»Gorhungerað var eg,

Nú fekk eg mettuna.»

Kongasonurin gongur longri og kemur til teir báðar kværkallarnar sum standa og mala við gøtuna. Tá rópav havdrotningin:

»Kværkallur tvá,

leypði nú á!»

Men tá ið kværkallarnir sóu, hvør ið kom, lupu teir ikki á, létu kongasonin fara í frið og náðum og sögdu:

»Hann gav okkum húgvu —

vít gera honum einki ilte.»

Kongasonurin skundar sær nú longur fram á vegin og kemur til víðahøggararnar. Tá rópav havdrotningin aftur:

»Víðahøggarar tvá,

leypði nú á!»

Men tá ið víðahøggararnir sóu, hvør ið kom, lupu teir ikki á, men sögdu:

»Hann gav okkum oks,

vít gera honum einki ilte.»

Aftur gongur kongasonurin sína leið og kemur til træskurðarmennin.

Havdrotningin rópav:

»Træskurðarmenn tvá,

leypði nú á!»

Men tá ið træskurðarmennin

sóu, hvør tað var, ið kom, lupu teir ikki á, men sögdu:

»Hann gav okkum kniv,

vít gera honum einki ilte.»

Kongasonurin gongur nú ótalmáður sína leið, líka til hann kemur heim. Tá fer hann inn fyrri Havfrúnna við brúðarstásinum.

Tá varð havfrúgvín so ørg, at hon beir á kampi; men segði einki. Tað sást á øllum brøgdum, at hon hevði ilt í huga.

Um kvöldið, tá ið fólk skal til songar, kemur tann rakna Singorra til kongasonin og sigur: »Væl aftur komin, vinur mín! Men nú er havfrúgvín ill; so hava vit liv okkara kært, mugu vit sleppa okkum til rýmingar í nátt.»

»Tað man vera lættari sagt enn gjørt, at rýma hiðani,« sigur kongasonurin, »uttan so havfrúgvín sleppur okkum avstað.»

Singorra bíður kongasonin vera við gott mót. »Bára tú lovar at verða trúfastur móti mær, so skal eg finna upp á ráð.»

Hann vissar hana í at hann aldri sitt liv skal ynda aðra gentu enn hana.

Tá sigur Singorra: »Far oman í stallin og legg gullsáðilin á tann svartu hestin, og silversáðilin á ta svørtu ryssuna.»

Sjálv fer hon í moynarsalin og bjórar triggjar dukkur saman. Eina setir hon við songina, aðra á miðjum gólvinum og triðju á gáttun. Síðani sker hon seg í fingurinn, letur ein blóðdropa drepa á hvørja dukkuna og sigur við tær:

»Svarið tit nú fyri meg, tá ið eg eri farin.»

Um midnáttarleitið fóru bæði kongabørnini oman í rossastallin, stigu á bak og riðu út av borginni. Tað hvørki góvði ella gól eftir teimum, og tey riðu í frið og náðum alla náttina. Eingin varmaðist um, at tey vóru farin avstað.

Men tá ið hanarnir fóru at gala út móti morgni, vaknaði havfrúgvín í høgalofti og rópti:

Singorra mín,

svevur tú enn?»

Dukkan við songina svarar:

»Nei, mín frú,

eg vaki nú.»

Eina løtu seinni rópav havfrúgvín aftur:

»Singorra mín,

hvat ger tú nú?»

Dukkan á miðjum gólvinum svarar:

Hoyr, mín frú,

eg kyki nú.»

Aftur gongur ein løta. Havfrúgvín rópav triðju ferð:

»Singorra mín,

er kyknað nú?»

Dukkan á gáttini svarar:

»Ja, mín frú,

nú ornar grúva.»

Men tá ið leið út á morgunin, kom havfrúgvín sjálv inn í moynna salin at siggia, hvussu vorðið er.

Tá sær hon, kongadótturin er burtur; bára tær triggjar dukkur standa har og glansa. Hon grunar, hvat áfett er, og skundar sær oman í rossastallin. Tá eru tey svørtu rossini bæði horvin. So var gitin gáta: Kongabørnini vóru rýmd á hestbaki. Havfrúgvín verður ovursint og lovar hevnd. Hetta skal vera minniligt, at tey hava vunnið henni hesa neis. Hon rópav á ein av dreingjum sínum og sigur:

»Skunda tær, aðla tann havurin, sum tekur hundrød míl í einum

lopi,

rið avstað og tak bæði stórt og smátt!»

Drongurin var ikki seinur, leyp á bak og so avstað sum eitt fok.

Tá ið Singorra hoyrdi dunini aftan fyri tey, skilti hon, at nú var vandi á ferð. Hon sigur tá við kongasonin: »Hoyrir tú gangin? Hattar er havurin hjá havfrúnni, sum er úti og gantast. Nú ræður um vera varin.»

Hon skapti seg nú um til eina rottu og kongasonin til tær rottu, sum singu og spældu sær á gøtuni. Hetta var ikki meir enn gjørt, tá kemur havurin sum ein hvírluvindur stundandi, eldghovin stóð eftir honum, hann kom.

Tá ið nú drongurin sær tær triggjar rottur, sum spæla sær við gøtuna, hugsar hann við sær: Tað mætti ikki vera hesar meinaleysu skapningarnar, havfrúgvín ætlaði, og skuldi taka. Hann reið nú vegin fram, men einki hann fann. Mátti so venda heim aftur við sín gráin tók.

Tá ið hann kemur til garðs stendur havfrúgvín uttanfyri og bíðar. »Nú fekk tú tey?» spyr hon. »Nei,« sigur drongurin, »eg sá bara triggjar rottur, ið spældu á gøtuni.»

Tá segði havfrúgvín og var ogvuliga ill:

»Tær skuldi tú tikið,
Far avstað aftur og tak bæði stórt og smátt.»

Drongurin steig aftur á bak og helt av stað, sum eitt skot.

Men tá ið Singorra hoyrir dunini sigur hon við kongasonin: »Hoyrir tú gangin? Nú mugu vit vera varin tí nú er havurin hjá havfrúnni úti og gantast.» Hon skapar tey bæði um til tveir smáfuglar, ið flagsa í luftini.

Í tí sama kemur havurin stundandi, tað er ikki eiti á ferð, hann hevur. Tá ið drongurin nú sær hesar báðar fuglarnar, hugsar hann við sær: Íasar meinaeysu smáfuglarnar kann tað ikki vera, havfrúgvín hevur ætlað, og skuldi taka. Hann reið nú vegin fram, finnur einki og vendir heim aftur við sín gráin tók.

Tá ið hann kemur aftur til garðs stendur havfrúgvín fyri honum og bíðar: »Nú, sá tú tey?» spyr hon. »Nei,« svarar drongurin, »eg sá einki uttan tveir smáfuglar, sum flagsaðu í luftini.»

Havfrúgvín sigur illa við:

»Tað var teir, tú skuldi tikið,
Far avstað aftur og tak bæði stórt og smátt.»

Aftur helt drongurin avstað við havrinum. Hann fór so skjótt, sum hugin.

Tá ið Singorra hoyrir dunini aftan fyri tey, sigur hon við kongasonin: »Hoyrir tú gangin? Nú mugu vit vera okkum. Havurin hjá havfrúnni er úti og gantast.» Nú skapar hon seg og unnasta sín um til tveir trø, sum standa við vegin.

Tað var alt í einum, drongurin var har á havrinum. Hann fór sum eitt hvín gígnum luftina.

Tá ið hann nú sær tey bæði trøini standa við gøtuna, hugsar hann við sær: »Hasi neyðars trøini, har standa, kann tað ikki vera, havfrúgvín vildi hava meg at taka. Hann reið nú vegin fram, men finnur einki og reið heim aftur við sín gráin tók.

Tá ið hann kemur til garðs, stendur havfrúgvín fyri honum og bíðar: »Nú, fann tú tey?» spyr hon. »Nei,« svarar drongurin, »eg sá bara tveir trø, sum stóðu við gøtuna.»

Tá sigur havfrúgvín grím í huga:

»Rætt tey skuldi tú tikið.

Segði eg ikki, tú skuldi taka bæði stórt og smátt?»

So helt havfrúgvín sjálv avstað á havri sínum. Nú skuldi kongabørnini týnast. Men gakk! Tá ið hon kemur vegin fram, eru tey komin um mark, inn í eitt annað ríki, sum hon hevði einki vald á. Hon mátti so heim aftur við sitt gráin skinn.

Kongabørnini ferðast nú víðari og koma upp úr sjónum nærindis kongsarðinum. Tá ið kongasonurin sær sín faðurs garð aftur, leingist hann eftir at fætta hvussu vorðið er, um faðir og móðir eru á livi enn. Singorra setir seg imóti at hann skal fara inn í slottið. Hon var ikki ávilig fyri, hvat ið tá fór at henda. Men kongasonurin vildi so fegin fara. Hann bað og bønadi unnustu sína um at sleppa avstað. Jú, so læt hon sær siga. Men hann skuldi vera skjóttur aftur. Hon skuldi seta seg at bíða eftir honum. Og so sigur hon við hann:

»Eiti má tú lova mær: Sig einki við nakran, tá tú kemur í faðirs garð. Ver máleysur til vát hittast aftur; tí annars gloymir tú meg og tað lyfti, tú hevur givið mær.»

Kongasonurin jattaði sum Grímmarkongur, at hann skuldi ikki fella orð, fyrr enn hann hevði fílt hana aftur. So fer hann avstað. Singorra verður sitandi eftir. Hon grætur, tí tað berst henni fyri, at nú fór hann frá henni með alla.

Aja, kongurin riður nú heim. Og tit kunna ætla, at frøin var stór. Men hann var lógin, hildu øll á borginni, tí hann segði ikki eitt orð. Hann heilsaði tigandi foreldrum sínum og gjordi seg so til at fara avstað aftur. Øll hildu, tað var nógv fyri, hann skuldi fara so skjótt. Men tað bar ikki til at forða honum.

Tá ið kongurin nú kemur út aftur um borgarliðan, kemur hundurin so glaður smágóggjandi imóti honum. Tá gloymir hann sitt lyfti og fer at pjátra fyri hundinum. Í somu løtu var hann ein heilt annar maður og gloymdi unnustu sína. Alt, sum hent var, tókist honum, var ein ringur dreymur. Hann vendi nú inn aftur og var sum hini. Faðir og móðir tóku glað og fró imóti honum, og alt var gott. Alt ríkið gleddist, tí kongur nú hevði fingið sín son, sum so leingi hevði verið burtur, heilan heim.

Meðan alt hetta hendir, situr Singorra og bíðar. Hon bíðar og bíðar, men eingin kongsonur spyrst aftur. Tá skilir hon, at alt, hon reddist fyri, er hent; hon hevur mist unnasta sín. Tað var henni ein tung sorg at bera. Hon sleppir sær burtur úr fólkaevgum og setir seg við eina litla keldu at gráta. Tá ið náttin kom, fór hon upp í eitt træ, sum stóð og lútaði út yvir kelduna, og setti seg at sova.

Tíðliga um morgunin, tá ið sól-in kom upp, kemur ein ung genta til kelduna eftir vatni. Tá ið hon (Framhald á 5. síðu).

Her er hon:

Og so kunnu tygum áseta prísín sjálvur!

FØROYA BANKI

LICITATION

Forsvarets Bygningstjeneste Nordsjællandske Bygningstjeneste udbyder herved i offentlig licitation, i forbindelse med opførelse af en nybygning for Marinestationen i Tórshavn, følgende arbejder i samlet entreprise.

Indvendige afløb, vand- og sanitetsinstallationer, varmeanlæg, ventilationsanlæg og isoleringsarbejder.

Udbudsmaterialet er fremlagt til gennemsyn på distriktets kontor på Marinestationen i Tórshavn og vil mod et depositum på 50 kr. kunne udlånes til tilbudsafgivning.

Licitationen afholdes på distriktets kontor på Marinestationen i Tórshavn torsdag den 23. januar 1964 kl. 15.00, på hvilket tidspunkt de indkomne tilbud åbnes i overværelse af de bydende som måtte være tilstede.